

הנה ידוע כי מצת החן והאור והחן בת כפיות וחזריהם
ע'גאל וצאצאני צאצא קלן וחזאן אופנים אכבות את האור
בעת לילן אהם עוד צורק בו וחזאים מקרוב באו למלמלים
במראה לעות איכאם אהבם מורה הערות על געה ידועה
אלר יבבה האור הדון והחל בעת הצורק דוורבם לעה
קודם התחלת התפלה בצבור יבציר האור בין אהתם בין
אהאיר ועתה באו פרנסי חנהא אל המורה אללוא את פיואם
ובאילה אופן יהא מותר להתמל במורה לעות כלל אכל
הענינים הנך או למקצתם

תשובה

בתה הרמב"ם בחבורו ה' אבת ד"ב י"ב וכן המדלין הנך או העצבים
בין להתחמם בין אהאיר הכי לה חייב ובהל"ב המבכה כל
אהא חייב וע'י בזה כריתות כי ואם הכיבני אינו בלבל עליית
פחמיס אלא אתגלית אחרת באין למחלוקת האניה בפ' במה
מדליקין מ"ה ואע קי"ל כד' יוסי לגמ' ד"ל סובר בותיה דמלאכה
אל"ל אברהם פסוק אבל אסור והרמב"ם הוא דמחייב חלאת דס"ל
כד' יהוד' ע'י סור ס' הע"ה וב' אהם הרמב"ם וה"ל פסוק כד'ל
וכד' יוסי וככ' ה"ה בלמ האחרונים

עוד תנו רבנן ברייתא דתוספתא בפ"ה דביצה [כב] הנותן
למן אתנן הנך חייב מלמס מקציר והנוספתן ממנן חייב מלמס
מבכה ועל"ה כתב ה"ה ונראה לחיוב הכיבני הוא כל יהוד' דק"ל
ומובן דאין חילוק במה מדליקין את הנך אתגוף המלאכה
ותגליתא הוא המערה ומה אי למן מה אי דבר אחר ואכן אמר יפתח
איל ברל הגאל ומקריב גפרורית דולקת אליו או אמר יסבה איל הכפתור
הצאצאני הסברא נותנת להוא חייב מלמס מקציר וה"ה בכבני אור
הגאל או הצאצאני וכן איתא בל"ת בית יצחק י"ד סי' ק"ל דאסור
אכבות בלבת גאל או צאצאני במה צרות איל בהם פתילות

אע"פ לכיבני אסור גרם כיבוי מותר וכן לענין בעלוקה אבת
נכח ועולין מחיצה בכל המלים בין מלאין בין דילננים בלביא ללא תעבור
הדליקה וק"ל בת"ך דבמה ברייתא קלן לגמ' בותיה ודאכב' יוסי דאוסר
אפ' גרם כיבוי כלומר דבאעה להמלאכה נצליית הוא אינו עוסק בה
אלא יולב בטל והמלאכה נצליית מאליה ע"י הערמ והתקון לעלה
מקודם וע'י רמב"ם ה' אבת פ' י"ה הל' ד' ה"ו וע'י לע' אונ"ס סי' אל"ד
סז' כ"ב עד סוף הס' וצאצאני וס' סי' תק"ד ומה לרבתא אמצאה בס' הע"ל
כוולפס המצפייסם אהראות תוכן הס' ולמ נאמר ללא גרמם כיבוי
הנך אינו מכוון דלמ אינו מייחא בגרם כיבוי דצאצאני אלא בפסוק דליה

והנני גם רמי אמתותיך כריתתו דווחית הלם ומלך לאני
התם דאך ואקדמת את למס מן המנוס המוא לא תעלון כן
אה' אלקים עליה הוא דאסור גרמא לרי אי הכי הכא נמי כתב
לא תעלה מאכא עליה הוא דאסור גרמא לרי מתוך לאדם קמו
על מחונו אי לרית ליה אתא אכבוי

וכן גרסיך בינו אפי"ה [הבאו מהד"ר לך ע' אמת] בלב
כתב לא תעלה מאכא, ועלית היא מאליה!

הא חליט דמדין תורה כל גרמא לרי אכ"ע לאני עולה
המאכא בידיה לא גורס לאח"כ מאליה תעלה מאכא לו וכן
גרס אח"כ יוצא מן הכאז אוליכא דר' יוסי והיינו גרס כיבוי ולס
בגרס כיבוי אינו גורס ר' יוסי ולא במקום דאיקה חנופאת פטווס
על המאכא ועל כליו ולס אוליכא אמלכר מלוח דאדם קמו על מחונו
את אכבוי מעל הוא בגרס כיבוי דעלמא בדאנין לם קמא כל
כמו בגרס כיבוי הניך גרס ר' יוסי מתר ודווחי מעל לרי כתבו
התוס' לבת מלך ד"ה יתא הוא ר' יוסי גור' לא אחי אלא בדאיקה
מלוח דאדם קמו על מחונו אי לריתו ליה את אכבוי אבל הכא
איכא אמלכר דהא יל לוי תחת הניך ואינו קמו וכן מלמח מתוס'
דע"ך לא לבת ע' דברי הרבנו וסבר ר' יוסי גרס כיבוי אסור וז"ל
היינו בדאיקה דמילין כן דבמל דאמא את אכבוי ע"כ כי לא אתר וכל
כוונה הוסיף המאכא דאיתא בפליטות בגמ' ונראה דלה כוונת דין
בדאיקה גרס ר' יוסי

אמנח מה דגרס כיבוי מותר היינו דוקא במקום פטווס בלב
המאכא בלם מהר"ם ע' ד"ה ס' אכ"ע סנה' אבל בלא חליטא אפי"ה
אסור ובסידא ליה היינו הפסד מחונו כדפי' הרבנו ואמתותיך דאזיל
ואם חכמות דולקות למן מרובה לאן אכורק כלל הני הפסד מחונו וע'
היניך גרס כיבוי ככ"ף בס' תיק' דהתם חס על הניך אלל וליף כולו
על הניך דברנו אודות גרס עליית מאכא ובפרט גרס כיבוי
כיבוי בלבת עכ"מ ולוי דמסתפינא הוה אמר דמן חמא נראה דגרס
בלבת עכ"מ מותר הכי מדינא ואל"כ מצינו סתמך אדברי בתלו
מהר"ם לין בלוח מחונו ח"א סיה' ולמחית אליה וברוק לבוונת מ"ח נראה
אפ"ך דאן מאני אפרסמו ולמחית מאכא למעלה דהעולם אינך מכריח
ההפיר העיקרי בן גרס ובין עלי' וזכרן אחרים את המאכא מן המאכא
אך עתה נחלי מה דין בנ"ך כע"ל

גרסינן בגמ' לבת מלך אמתותיך דנחתה לוי תחת הניך וכן
איתא רמז סתמא כל יוסי דאמר גרס כיבוי אסור ודתי ותסברא

למ בנצ' און הערשט מקרי קירוב כיבוי דהאן מראה הלעות עומד מוכד
ומרוחק מקרל האל או מפעמון העלפנט כי ויל הפסג' ג'דו ועוד אמר יצק
אדם המעורר במראה הלעות על לעה כ"כ הוא גורם לבא על
מראה הלעות ינוע היתר עד ליפול למטה ומונע על ידו זה זרם העלפנט
או אויר האל וזה בעין גרם דגרים ואינו אלא כח כח [ועי' בס' זכר למתה
סוף סי' כנ"א למתהבא המון סברא זו ע"כ] גרם צדיק למורה הלעות יא
סגור בתורה כד בעינן אמר אמן וא"ל אבא לידי קירוב כיבוי
העולא מכל עמ הוא דגרים כיבוי בע"ל מותר מכל וכל אמר
מה זינא לא גרם הדלקה דמחירו טרע ליל בו חוק חסאות וכבוי
כטורא אכל אסור ואם אין אנו רואים דמותר אלא מה להבאת אציל אצל
כי יוצא מהא' דכל גרם מותר כד בתבית דאין זה האכזה אמעלה אק
גרם ממנוס אחר יכולין אנו להביא ראיה ברורה דגרם הדלקה בע"ל
מותר בלאו דעלה אדם תיקון מקב"ל ועי' גורם למאין בלבית עצמה
תעלה מאכזה ואז מותר איחנות ממאכזה זו דהא בפ"ן בלבית דף יז:
עליו כמה שלנות אליהו דב"ה וכמה סתם ברייתות [יחי] ומלמע מנייהו
דאין אדם מכוון על לבית כיון בלבית ומותר להתמא מאכזה בע"ל
אע"פ איהו נעמרת בלבית וביבולאמי כ"א ה"ה יאכין מקרא ונתתן טעם
אמר בדאית איה ואמר בדאית איה דגרסינן הוה ומה טעמיהו דב"ל
ללתימית תעבד ועלית כל מאכזה כל מאכזה גומרה מקב"ל ומה
טעמיהו דב"ה ללתימית תעלה מעלין וכיוס וכי' קרבן העדה קרינן הוה
וביוס האביע גרם אריל דקרא דאכזה יעלה מאכזה אצל ביום הליביע ע"כ
ועוד למ מה מניחין ב"ה טעמיהו דב"ל ללתימית תעבד ועלית כל
מאכזה בעובדי ב"דן וכי' ק"ה לא יעלה מאכזה בידיס מלאך כל נעלות
המאכזה מאליה לרי ומלמ כ"ל הוה גרם ב"ה זה הלא מותר להתמא
מאכזה בע"ל אע"פ איהו נעמרת מאליה בלבית ללא נוסר עיני אעלות
מאכזה אלא בעצמו א' יום אכל כל תעלה המאכזה מעצמה בלבית מותר
אין איחנות כמה לנעלה בלבית מאליה
עוד איהו בגמ' דאין דף יחי דאכזה אע"כ דקרבן העדה לרי וכן
כתב רמב"ם בלמ ה"ל איהו פאדמא דפורסין מצודות וכו' דלוי נעמרת
אכזה ב"ה דסנ"א כי איהו אכזה לביתת ב"ה ה"ה היבא דלא עבד
מעלה כי הוה דאע"ל אכל היבא דעבד מעלה בלוי אולוי ואחרי להבית
קלר ואחרי העול סנ"א דבכח"ל מודי בה קמ"ל הוה למעין דאכזה אע"כ
המעלה יעלה בלבית מותר מפני לקודם הכנסת הלבית גמירי וסבבן
ועלינו תיקון באופן לע"כ תעלה המאכזה מעצמה בלבית
ומדברי רמב"ם מ"ז: ד"ה מפני מלמע דמה דאסדינן אכ"ז מע"ל
איהו מים אהוק חכאי לנתינתן תחת חנק אכל ניצוצות מלומ

דמקרה כקביו והכא לרין לריית דין ופריסת מצודות היינו מלוא
דכא איכא אחיל למא וצלה בן בלקת דכא אב מלאכה הן אבא בראית
הנ איכא אחיל דלא דמי אסור כל כך ועי' סי' רס"ה ט"ז ס"ב' ומ"א ס"ג ז'
והנה פ' המאכנת לענין באלנה ובקרייתא בפ"ן דלקת להתינו
הן הן מלאכות אסורות פה לריית דין וסממנים וליהון הפולחן קליטת
צבצו וצידה וסמיטה ועיקוד וכיבוס והלקאת השן והשחרת כלים
ורכואה וסחיף קטק חיים לא מים אפי' מלמדת קול ועוד הכל
מלאכות אסורות ומה בין אל המלאכה ובין הבשרה וכי הבשרה
אח"כ וצאת אצריה הבשרה בין להחמם בין להאיר לוי ט"ז
כי הדבר ידוע דבמדינות הצבונות בימות המורץ הכל חלים
המלאכה הנוה כמו לכתוב בהל' מרדכי פ"ן דלקת בלם רבנו למחיה
ואם אינם חלים א"ל הפחות הם מצטערים ועי' גמ' בהל' מ"י ס"ג
דא"פ' להחמם בליל השדואים התי' ה"י י"ט אומר אנכי אעלה מדורה
בלבת ואף מלוא צערה בעלמא א"ל גזור רבנו ועי' סי' רצ"ו ס"ה וכן
המנהג פלוג במדינתנו אמנם אמרין הנוה גזור כ"כ והיא מילתא
דלכיהא בתלמי ימי המורץ ובעת ליסוד עובר יל גמלוס וספקאס
הותרה אמירה אנכי ועוד דהב"ח אוסר להחמם בית המורץ ב'
פעמים בלקת כי די בפעם אל ואכן אמר נכל אעלות תהון אלא ידו
החממוס הוולק ונמלך בכל בלקת כולה כפי רצוננו וכפי הצורך
בא' למוכריהם אוננו אמר בפעם בפעם אחר מלרת נכרי
אנצווה תמיד מה יצלה ומה יתן הנה מה טוב ומה צדיק
ויהא חלני עם המתחממים ולא מן הפורחים והמתחממים
יתענוצ' רוב לאוס [עי' סי' רצ"ו ד"ה ס"ב] ומובן לוין הבדל
בלה בין בית הכנסת אדרי הבתים כי בכל מקום הנוה
אולס ע"הכל בלה ובכל מקום מצטערים וחללים אנחנו
אצל הצניח

ובהדלקת הנוה להאיר חדרי הבתים ג"כ מצוה מכל
אבות מלאכות ה"ל המותרות בעצמו לא יוס' הלקת עי' תהון
והתורה מבי' דלא מקציא דהדלקת הנוה בלקת חובה מלוא
בקוד לקת אלא אף עונף הלקת הוולק וצדא כל כמה דמרבין
בנרות במקום סעודה וכן מלמע' מדברי חתם' לבתכ"ה דה'
הדלקת הנוה ומצוה להרבות בנרות בלקת דכל מה דמיתוס'
אורה אית ביה לאוס בית טפי ובעין לה כתב בעל
ע"ה' בס' רס"ג ס"ב דבמקום לוולין הוה מכבוד לקת
ובלארי חדים הוה מצונף לקת לא יכלא בהליכת לס ולתו
לאמרו ותנן מלא' נפלי לה הדלקת הנוה בלקת דכלול

יגאלום לא יפלו ליפול ואם כבר נתר ל מאכות ה"ל ארובם
 ככואם אינם אצורק לבת כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל
 קריבוי הנרות ומחילא גם בבית כנסיות מותר דלם הדאקת
 הנרות ע"י תיקון מורה הלעות בקבול קריטות מתורה ונפלה
 בצבור ואפ"י אמירה ינכרי מותרת בקבול קריטות מתורה
 וראיתו בהרבה בת כנסיות להמלית הנכרי ממנום ע"י
 היסן המתוררים והדאקת הנרות בא כל לבת בבית
 הכנסת ואם מרשע או רעה או למע למעק היום קצד
 המתבאיים הוא מדאין הנרות ב"ל צווי א"ל וא"כ מותר
 מדינא, ע"ה הרואה ל"ב ידיו מכלול יקביתו יצוה הנכרי
 בפירוש וא"כ אם יתקן הכל מע"ל ע"י מורה לעות וע"ל הכל
 נעלה ב"ל אמצעי אחר וק"ל רמ"ל ל"ל א"ל הנכרי המחכה ע"י
 ליבין לצדיק להדאין הנרות מוטב ומוטב טפי וע"י התיקון
 אין נמאטנו מתלג איסור הכנה מלכת אחר כי התיקון להדאין
 הנרות בבית הכנסת קבול סמוק אליהם מלום דא"ל ה"ל
 סכנה לולק במקום חלק וכמדינת התיקון מלום מעלה אליה
 מ"ל התיקון ב"ל יתר מדי ומדיקין הנרות גם בעוד היוםם לד"ל
 אפסאיים ו"ל לחולקן לאיסור הכנה ב"ל וע"י התיקון יכ"ל
 אמת ע"י

יגאלום לא יפלו ליפול ואם כבר נתר ל מאכות ה"ל ארובם
 ככואם אינם אצורק לבת כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל כ"ל
 קריבוי הנרות ומחילא גם בבית כנסיות מותר דלם הדאקת
 הנרות ע"י תיקון מורה הלעות בקבול קריטות מתורה ונפלה
 בצבור ואפ"י אמירה ינכרי מותרת בקבול קריטות מתורה
 וראיתו בהרבה בת כנסיות להמלית הנכרי ממנום ע"י
 היסן המתוררים והדאקת הנרות בא כל לבת בבית
 הכנסת ואם מרשע או רעה או למע למעק היום קצד
 המתבאיים הוא מדאין הנרות ב"ל צווי א"ל וא"כ מותר
 מדינא, ע"ה הרואה ל"ב ידיו מכלול יקביתו יצוה הנכרי
 בפירוש וא"כ אם יתקן הכל מע"ל ע"י מורה לעות וע"ל הכל
 נעלה ב"ל אמצעי אחר וק"ל רמ"ל ל"ל א"ל הנכרי המחכה ע"י
 ליבין לצדיק להדאין הנרות מוטב ומוטב טפי וע"י התיקון
 אין נמאטנו מתלג איסור הכנה מלכת אחר כי התיקון להדאין
 הנרות בבית הכנסת קבול סמוק אליהם מלום דא"ל ה"ל
 סכנה לולק במקום חלק וכמדינת התיקון מלום מעלה אליה
 מ"ל התיקון ב"ל יתר מדי ומדיקין הנרות גם בעוד היוםם לד"ל
 אפסאיים ו"ל לחולקן לאיסור הכנה ב"ל וע"י התיקון יכ"ל
 אמת ע"י

7. יוסף איך אללוח בו יד באמה אלען במלכה לבתי און ונתן את
הצמח אורה אלל כבי אקלול העין ובה מתיבין מקלין בעל
יחזי אגלור כמו אגלור במען אחר למא יחזיה בעתה
אחר למא ביורה עורה ונתן למא מלכס בה בעורה
וטורה וכן פסן הטור בס' רנ"ב ומורכ את צמח אתק היורה
לאינה על האל וטורה בטיט אכל אמר הטל על האל אסור למא
יחזיה בעתה און און אינה על האל אמר הטל פתחה אסור
למא ולכס בה בעל וחייב מלום מכלל וכן בנ"ב אמר מראה
האצות פתח ומראה אכלר איהא אודי חיוב מלאת אמר
יחלמו בו ויסבבו הכפתור לבו באופן לפתחום האור
ידן און רבה על ידמ ידמ עסן ניות הן אן צדיק אכסות
מורה האצות קודם הלבית אחר אהצריכו והתקינו האצות
והאצות כפי ידבונם וכפי הצורך באותו לבית
אלל אמר בעמון המעוררת יקלל וילאיע קוללית
מורכ אהכין מבע"כ כהם יודעים אדרבן אהצריכו מאתמל
ע' ס' אלל ס' וס' רנ"ב סוף ס' בהמה אן בעמון המלכס
החריט והחול בים כהר למעוררת כהר אהצריכו אהצריכו
העורר וכבויין אינה מלאת קול
ומורכ אתק מורה האצות ע' יחלל כהם האצות
והבריות רנ"ב לבית מייך בלחילול עכמו עלה האל אכס
אמר גרם כיבוי התירו אולל ורנ"ב פערמ אחר חוסין רמא
בלל האל בו אלוה אצות ע' רכרי במען אולל ככ"ע
ס' רנ"ב ס' בהמה ולל מייכא בלית עכמו אכל בע"ל
איכא מאן בטווסר ע' יחלל ואמר ממהרים אהצריכו אכס
מורה הדין ואוסרים ע' יחלל בודאוי הטל אסור איוצרים
מאילה טלס אסור און מאילה טלס נאסור?